

"Fakat kalbini öldürmüş, nefsi hevesatla şırmış mülhidler, imandaki hakikatın derece-i ihtiyacını inkâr ettiklerinden, 'Ehl-i diyanet ve ehl-i ilmi sevk eden, tahrik eden makasıd-ı dünyeviye ve ihtiyacatıdır.' diye ittiham ediyorlar." İzah eder misiniz?

"Risale-i Nur'un hizmet ettiği hakaik-i imaniye her şeyin fevkinde olduğu gibi, bu zamanda her şeyden ziyade onlara ihtiyaç var. Fakat kalbini öldürmüş, nefsi hevesatla şırmış mülhidler, imandaki hakikatın derece-i ihtiyacını inkâr ettiklerinden, 'Ehl-i diyanet ve ehl-i ilmi sevk eden, tahrik eden makasıd-ı dünyeviye ve ihtiyacatıdır.' diye ittiham ediyorlar. O ittihama göre de pek insafsızcasına onlara ilişiyorlar. Bu bedbaht mülhidler kat'î bir surette iskât etmek, bilfiil, maddeten öyle fedakârlar lâzım ki, dünyanın en mühim meşgaleleri, belki büyük zararları onların hakaik-i imaniye ihtiyaçlarını susturmuyor. 'Acaba öyleleri var mı?' diye hatırlarına geldi. Evet, vardır: İşte Isparta Vilâyeti ve havalisi. İşte, Sandıklı tarafından üç dört ay zarfında Risale-i Nur'u her şeye tercih eden efeleri ve mücahidleri diye dâvâ etmişim. İki saat sonra, hiç memul etmediğimiz bir tarzda, Rahmetullah namını alan Emin, iki sandıkla o dâvâya iki hüccet gösterdi."(1)

Dinsizler ve din düşmanları, dindar insanları dini dünya nimetlerini elde etmede bir araç bir vesile olarak kullandıklarını düşünüyorlar. Dindarların asıl amacı dünyevi ihtiyaçlarını din adı altında temin etmektir, diye ithamda bulunuyorlar.

Dinsizler dinin ve ibadetlerin ruhani ve kalbi bir ihtiyaç olduğunu göremedikleri için, dini değerleri dünyanın basit bir metaı gibi görüyorlar. Onların aleminde sadece dünya ve madde bulunuyor.

Dinsizler manevi ihtiyaçlarını hissetmedikleri için manevi değerlerde onlar açısından abes ve gereksiz oluyor. Bu durumda din, manevi ihtiyaçlara cevap veren bir değer değil dünya nimetlerine ulaşmada basit bir araç basit bir meta olarak algılanıyor. Dolayısı ile dindarları da din istismarcısı olarak görüyorlar.

Bu durumda samimi dindar insanlar dinsizlerin bu yersiz ve haksız bakışlarını çürütmek için maddi konulara azami dikkat etmesi gerekiyor. Dini hizmetlerde dünya nimetlerinden azami feragat etmek gerekiyor, hatta dine hizmet ederken

zararı da göze almak gerekiyor. Bu durumda onların haksız ve insafsız bakışları boşa çıkacaktır.

Bir insan düşünün ki dini, dünya nimetlerine ulaşmada bir araç olarak görecektir, ama dinden dolayı başına olmadık bela ve musibetler gelecek ve bütün bu bela ve musibetlere de sabredip katlanacak. Davası dünya menfaatleri olan bir adamın, dinden dolayı başına gelen bela ve musibetlere göğüs girmesi pek akılcı ve mantıklı gelmiyor. Ömrü din yüzünden hapis ve zindanlarda geçen bir adama "**Dini istismar ediyor, dini dünyalık kazanmak için alet ediyor.**" demek aptallık ve ahmaklıktan başka bir şey değildir.

Şayet dini kullanarak büyük bir servet elde etmiş, bir eli yağda bir eli balda olan bir adam olsa, o zaman bu ithamın bir parça doğruluk payı var diyebiliriz. Oysa din yüzünden başı belalardan kurtulmamış, fakirlik ve ihtiyaç içinde vefat eden birisine, "**Din istismarcısı.**" demek şeytani bile utandırır.

(1) bk. [Kastamonu Lâhikası, 145. Mektup.](#)